

Над землею западали сутінки, а подорожній кіт ішов собі далі, підіймаючись крізь гнучкі стовбури дерева на пагорб.

«Минуло багато часу. Чи досі там живуть коти, котрих я пам'ятаю?» — думав він.

Коли день майже згас, кіт нарешті вийшов із-поміж дерев і дістався вершини пагорба, порослого жорсткою болотяною травою. Унизу в озері відбивався червонястий захід сонця, забарвлюючи воду в кривавий колір. Над головою в небі мерехтіли перші вояки Зоряного Клану.

Подорожній кіт глибоко зітхнув:

— Я повернувся. Хай розпочнеться помста.

Розділ 1

Сойкопер прокинувся й розтягнув щелепи в чималому позіханні. Його сон розчинився в темряві. Усе тіло здавалося важким, і кіт, щойно сів у своєму гнізді, відчув, ніби вусики плюща обвивають його й тягнуть назад, до землі. Повітря, гарячіше, ніж зазвичай пізнього новолістя, повнилося запахів здобичі та буйної зелені. Крізь ожиновий пліт, що відгороджував кубло медикота від решти улоговини, доносився шум: тупотіння лап і жваве бурмотіння котів, які збиралися на перше сьогоднішнє патрулювання.

Але Сойкопер не міг розділити піднесення побратимів. Хоча вже повня минула відтоді, як він із товаришами повернувся з гостин у Племені, його нутро точили холод і понура. Голову сповнювали образи гір, нескінченних засніжених вершин, що тягнуться вдалину, чітко вимальовуючись на тлі крижано-блакитного неба. Живіт зсудомило від болю, коли він згадав один чіткий образ: біла

кішка із зеленими очима, що кинула на нього довгий сумний погляд, а тоді відвернулася й попленталася краєчком скелі над гучним водоспадом.

Сойкопер похитав головою. «Що зі мною? — подумав він. — Це все було давно, дуже давно. Моє життя завжди було тут, у Клані. То чому я відчуваю, ніби щось утратив?»

— Привіт, Сойкопере! — Голос Терносяйної пролунав глухо, і Сойкопер зрозумів, що вона засунула голову в щілину сховища, де він зберігає свої трави. — Нарешті ти прокинувся.

Медикіт відповів бурчанням. Терносяйна була ще одним його головним болем. Досі не забув того, що розповів йому Легожар, коли Сойкопер тільки-но повернувся з гір: Терносяйну дуже бентежило, що вона не здатна виходити з улоговини через скалічені задні лапи, тому вона вмовила брата Джмільосмуга віднести її до лісу, щоб пошукати цілющі трави.

— А там бігав собака, — сказав йому Легожар. — Кішці з чотирма здоровими лапами було б важко від нього втекти. Якби ми з Жабокроком його не відволікли, Терносяйну розтерзали б на шматки.

— Ото вже мишомізка кішка! — сердито гаркнув Сойкопер. — Навіщо було так наражати себе на небезпеку?

— Бо Терносяйна переконана, що вона дармоїдка, — пояснив Легожар. — Хіба ти не можеш дати їй більше роботи? Ми з Попелюшкосердою пообіцяли, що допоможемо їй здобути належну роль у житті Клану.

— Ви не мали права обіцяти їй щось, не порадившись зі мною, — відповів Сойкопер. — Ви пропонуєте мені взяти її в учениці? Я не хочу брати новаків!

— Я цього не мав на увазі, — нявкнув Легожар, роздратовано посмикуючи кінчиком хвоста. — Але ж ти можеш знайти для неї цікавіші обов'язки?

Хай неохоче, але Сойкопер таки зробив те, про що просив брат. Треба визнати: Терносяйна легко вчилася. Вона так довго жила в кублі медикота, що вже багато чого знала.

«Від неї насправді чимало користі, — міркував Сойкопер. — Вона акуратно та швидко сортує трави, а ще вправно намочує сухе листя в калюжі — і воно не розсипається».

— Сойкопере? — вирвала його з роздумів Терносяйна. Він почув, як вона горзається, а потім її голос пролунав чіткіше, ніби вона висунула голову зі сховища. — З тобою все гаразд? Ти крутився цілу ніч.

— Зі мною все гаразд, — пробурмотів Сойкопер, не бажаючи більше повертатися до снів, які його мучили.

— У нас закінчуються нагідки, — вела далі Терносяйна. — Ми багато витратили, поки лікували подряпини Голубокрилої, коли ви повернулися з гір. Може, попрохайте Ясносерду зібрати ще?

— Ні, я сам піду, — буркнув Сойкопер.

— Добре. — Голос Терносяйної лунав рішуче й бадьоро. — Тоді я стану до сортування трав. О, і ще одне...

Сойкопер почув, як юна кішка повзе долівкою кубла. Вона дісталася його гнізда й щось йому тицьнула.

— Чи не міг би ти викинути це дорогою? — запитала вона. — Воно лежало в кутку сховища із цілющими травами.

Сойкопер витягнув шию, і його ніс торкнувся пучка хутра з кількома засохлими клаптиками листя. Він напружився, упізнавши слабкий запах.

— І хто додумався покласти шматок старого хутра серед трав? — провадила Терносяйна. — Мабуть, пролежав там не один сезон. Я не впізнаю ні запаху, ані кольору.

Якусь мить Сойкопер мовчав. Вдихнув запах втраченої сестри, і його опосіла туга за тими часами, коли вони з Падуболисткою й Левожаром разом бавились і тренувалися. Було це ще до того, як вони вперше почули про пророцтво, і до того, як дізналися про брехню Вивіркострибки й Листоплесої.

«Гадки не маю, як хутро Падуболистки потрапило до сховища, — подумав медикіт. — Але треба було викинути, коли я його вперше там побачив, а не залишати, доки хтось іще його знайде».

— Цікаво, звідки воно взялося, — нявкнула Терносяйна. — Можливо, кіт з іншого Клану залязав сюди, щоб поцупити трави. — А далі вона ледве стримала сміхотливе муркотіння: — А може, кошенята прокрасили туди й сховали.

— Звідки мені знати? — огризнувся Сойкопер, роздратований тим, що його вирвали зі спогадів. — У тебе надто щедра уява, ліпше її приборкай.

Розвернувшись так, щоб Терносяйна не бачила, що він робить, медикіт засунув клаптик хутра глибоко в мох свого гнізда й здійнявся на лапи.

— Піду-но я по нагідки, — нявкнув він і подався з кубла.

Але не встиг він ступити галявиною і пів десятка кроків, як відчув запах Джмільосмуга — і молодий кіт підскаочив до нього.

— А я до тебе, — випалив Джмільосмуг. — Я дуже переживаю за Голубокрилу.

— Чому? Що сталося? У неї ж зажили подряпини, чи ні?

— Я не через це. Їй постійно сняться погані сни — минулої ночі вона бачила ще один. Прокинулася з вереском і бурмотіла про велетенських птахів та сніг.

Сойкопер насилу придушив роздратування. «Я знаю, як тяжко було на те дивитися, коли орел відлітав із Піке. Але Голубокрила має бути сильнішою за це», — подумав він.

— Звідки ти про це знаєш? — запитав він Джмільосмуга.

— У вояцькому кублі простісінько над моїм гніздом тече зверху, — відповів молодий кіт. — І перейти там більше нема куди, тож я подумав провести кілька ночей у кублі новаків із Голубокрилою і Плющоплесою. І щоночі Голубокрилій сняться ці жахіття. Чи є такі трави, котрі їй допомогли б?

Сойкопер відчув глибоку тривогу, що хвилями ринула від Джмільосмуга.

— Немає таких трав, котрі позбавляють спогадів, — нявкнув медикіт. — Ви просто повинні навчитися жити з ними.

«Як і ми всі, ми всі», — додав він про себе.

— Але... — запротестував був Джмільосмуг.

Його урвав голос Ожинокігтя, який линув з галлявини:

— Гей, Джмільосмуже! Ти в мисливському патрулі. Карохвістка чекає.

— Добре! — озвався Джмільосмуг. — Іду! Бувай, Сойкопере!

І він вискочив геть із кубла.

Сойкопер натомість попрямував до новаків, де й досі спали Голубокрила та Плющоплеса, бо у вояцькому кублі вже натоптом-натоптано, але зупинився, збагнувши, що туди вже дістався Ожинокіготь.

— Плющоплеса, Голубокрило, прокидайтеся! — гукав воєвода Громого Клану, просунувши голову до них. — Ви знову проспали.

Сойкопер почув приглушене незадоволене някання, але за кілька митей дві кішки, похитуючись, уже стояли надворі.

— Та що за вигляд у вас, просто жах! — някнув Ожинокіготь. У його тоні Сойкопер розчув досаду. — Зроду не бачив такого брудного хутра! Чи ви полювали вночі?

Хай медикіт їх і не бачив, але, смикнувши носом, покуштував повітря й уловив запах запиленого скуйовдженого хутра, а ще відлуння страху від обох кішок. Він добре знав, чому ті погано сплять. Джмільосмуг щойно розповів про тривожні сни Голубокрилої, а Плющоплеса щоночі відвідувала Темний Ліс, де тренувалася з котами, які не потрапили до Зореклану.

«От якби вона розповідала мені більше про те, що там відбувається, — подумав Сойкопер. — Таж

ні, вона просто каже, що дасть мені знати, коли буде щось важливе».

— Може, я оглянув би їх у своєму кублі? — запропонував він Ожинокігтеві, сподіваючись отримати від кішок бодай якусь інформацію, коли залишиться з ними сам на сам. — Можливо, вони...

Сойкопер замовк, бо зрозумів, що ніхто його не слухає. Почув стрімке тупотіння лап, що сповістило про прихід Білокрилої.

— Ожинокігтю, не сердься на них! — нявкнула воячка. — Вони так тяжко працюють, адже тепер у нас немає новаків. — Вона помовчала мить, а потім додала: — Сьогодні я допоможу їм із їхніми обов'язками.

— Мені треба, щоб ти пішла в прикордонний патруль, — заперечив Ожинокіготь.

— А мені *треба* залишитися тут із доньками, — відказала Білокрила. — Нехай якийсь інший кіт піде на кордон замість мене.

Ожинокіготь несхвально повів носом.

— Добре, — пробурмотів він і пішов геть.

— А тепер опорядіться, — наказала Білокрила й заходилася мерщій облизувати вуха Плющоплесій.

— Відійди від мене! — запротестувала та. — Я не кошеня!

— Ти *завжди* будеш моїм кошеням, — мовила Білокрила, повертаючись, щоб так само жваво облизати Голубокрилу, але й та відскочила з криками:

— Стій! Я *воячка*! І здатна дати лад своєму хутру!

— Тоді доведи це. Треба принести моху для підстилок старійшинам, — вела далі Білокрила,